

Ochtend op Schiphol

Door Saskia Angenent

Naast me gaat een mobiel af. Even weet ik niet wat ik hoor, uit het niets klinkt een blikkige melodie, een typische ringtoon.

'Het is hier erg druk', zegt een man naast me.

'Nou, je vindt me wel. Tot zo', sluit hij het gesprek af.

Dan gaat het geluid om me heen over in een kakafonie van geluiden. Voetstappen, geschuifel, rollende karretjes met bagage uit vreemde oorden. Stemmen, stemmen overal om me heen, ik versta ze niet maar hoor ze wel. Muzak boven mijn hoofd. Ik zit aan een tafeltje naast een cafeetje. Vanuit het cafeetje komt een stevige beat uit de luidsprekers geschald. De beat en de muzak vechten om de eerste plaats, en ze winnen om en om.

Ik ruik een vreselijke stank alsof iemand die al dagen slecht heeft gegeten een flinke ruft heeft gelaten. Het is een man die langs loopt en een stinkend spoor nalaat.

Opeens ruik ik van alles. Penetrante zweetlucht, overheersende parfums, wel drie door elkaar. Zwarte mensenlucht, bloemenlucht, ik ruik ook bloemen. Lichte brandlucht als van een stijltang waar je je haar mee glad brandt. Warme lucht, ik wist niet dat warme lucht ook een geur heeft.

'Waar zijn de cadeautjes papa?', vraagt een jongetje dat vrolijk maar vooral nieuwsgierig om zijn vader heen springt. Hij trekt en sjort wat aan de rits van papa's weekendtas. Papa is druk met mama die hem op komt halen. Ze zijn blij.

'Aight man, fa waka, hoe gaat het?'

Een vliegtuig uit Suriname is gearriveerd. Precies op tijd. Twee stoere, coole mannen begroeten elkaar. Ik ben blij je te zien, maar dat mag je niet merken. Hij slaat zijn vriend op de schouder. Er wordt gelachen, hard gelachen.

Vermoeide gezichten, vermoeide lijven, sjokken achter een bagagekarretje. Midden tussen alle beweging en snelheid staat volkomen verstild een man in een zwart pak. Type uitsmijter, hij staat wijdbeens, het bekken viriel naar voren gekanteld. Hij houdt een bordje omhoog: 'Mevrouw Geluk'. De man wacht op mevrouw Geluk, ze kennen elkaar niet, vandaar het bordje.

Mevrouw Geluk, mevrouw Geluk, mevrouw Geluk. Het dreunt zachtjes door mijn hoofd; mevrouw Geluk, mevrouw Geluk.

Dan zie ik een klein opaatje en een klein omaatje. Ze kijken benauwd om zich heen, niets dat ze herkennen. Zijn ze hier voor het eerst?

Grote kleinkinderen vliegen op ze af. Er wordt gezoend, gekeken, omhelst, gehuild.

Een kind huilt, mama troost, zusje troost. Het zusje is precies een hoofd groter en buigt als een moedertje over het zusje.

'Stil maar, hij komt zo.'

Ze lopen verder.

Daar loopt een stewardess:

Blauw uniform,

Slank, kek,

Koffer op wielletjes.

Verderop loopt een zwarte stewardess,

Kek blauw pakje,

Wordt opeens sexy

Door grote Surinaamse bil.

'Alles nog naar wens. Wilt u wat drinken?'

'Koffie graag.'

Ik geef mijn vriendelijkste glimlach en krijg een nog mooiere terug.

Ondanks de drukte.

De nasmaak van mijn vorige koffie hangt nog rond in mijn keelholte. Trek in een sigaret. De lucht is droog, een onnatuurlijke lucht. Een onnatuurlijke geur. Droge lucht, droge lippen.

'Ai'.

Een blad vol koffie, thee, heet water wordt omgelopen. Kokend water op mijn been.

Stom mens, kijk dan uit als je opstaat.

Ze blijft mooie glimlachen geven en haalt zonder probleem een nieuwe koffie voor me, nadat ze eerst de scherven heeft opgeruimd.

Mijn gedachten nemen me mee.

Ik ben weer in Afrika. Ik voel de warmte, ik ruik de houtkoolvuurtjes, een geur die ik heb gemist. Lachende gezichten, lachen om niet te huilen.

Zand tussen mijn tenen,

zand tussen mijn kiezen,

steentjes in de rijst,

doornen in het hete zand,

lekke band,

zweeten en plakken,

zachte wind, harde wind,

ik ben die ik ben,

we zijn allemaal vreemd.

Ik ben terug achter mijn koffie. Ik sta op en loop de hal in. Verscholen tussen alle mensen loop ik automatisch met een stroom mee.

Stemmen zijn zachter verder van de aankomsthal af. Wanneer ik richting treinen loop voel ik dat de opwinding van de mensen om me heen afneemt. In de aankomsthal is de opwinding het grootst.

Ik loop naar een vertrekhal en kijk op de borden. Departure 3.

Aan de balie hangt een bord: "Informeer hier naar last minute vakanties."

Waar zal ik heengaan. Accra, Izmir?

Ik herinner mij dat ik aankom, midden in de nacht, op het vliegveld van Izmir. De jongste is net voor aankomst in slaap gevallen. De oudste loopt gelukkig al zelf. Ik loop met alle bagage, een slapend kind op mijn arm en een halfslapend kind aan mijn hand, de trap van het vliegtuig af. We steken lopend door de warme donkere nacht, het vliegveld over en gaan de aankomsthal in.

Het is één grote chaos. Overal waar je kijkt krioelen mensen om ons heen. Vakantiegangers, familiebezoekers. Die bagage!

Er lijkt geen systeem in te zitten.

Mensen hebben zelfs koelkasten en televisies meegenomen.

Ik ben hier met een vriendin en haar twee kleine kinderen. Eén van ons gaat met alle vier de slaperige kinderen ergens aan de rand zitten. Mijn vriendin probeert als eerste onze bagage op te vangen en veilig te stellen. We wisselen elkaar af wanneer het te lang duurt. 'Mam, ik moet plassen'.

Mijn jongste is wakker geworden, er is geen doorkomen aan naar de toiletten. Mensen reageren agressief omdat ze denken dat we voor willen dringen.

Gelukkig werden we later met een auto opgehaald en naar de plaats van bestemming gebracht. Wat een service.

Terug in de vertrekhal van Schiphol, zie ik twee Egyptisch uitziende mannen, goed gekleed, roodbruine huid, kort blauwzwart haar.

Tussen hen in loopt een hoogblonde en hoogzwangere vrouw. Wie hoort bij wie, wie wordt weggebracht en wie blijft er achter.

Het barst hier van de verhalen.

Vandaag ga ik nergens heen. Ik ben lang niet meer weggeweest en zal ook nog lang nergens heen gaan. Terwijl ik me dit bedenk loop ik terug naar aankomsthal drie, waar ik op hetzelfde terrasje nog even wat ga drinken.

Paramaribo has arrived. Maastricht verwacht. Ik hoor Surinaams, en ik hoor Limburgs.

'Hee, opa!'

roept een jongetje voor mijn neus. Er wordt weer gezoend en weer gelachen. Verderop staan weer mensen wat wezenloos te wachten.

Een nieuw vliegtuig komt binnen, nieuwe mensen wachten, nieuwe mensen gaan, nieuwe mensen komen.
Er verandert niets en toch is er de hele dag beweging.

'Ben je er nou nog niet',
zegt de man met het mobieltje, die hier al vanaf het begin zit,
geïrriteerd.
'Zo moeilijk is het toch niet om me te vinden.'

Ik ga nergens heen en ik kom nergens vandaan.
Ik kom indrukken op doen, om niet te vergeten hoe het was, om op reis te gaan.

Heimwee, verwarring, verwildering.
Herinneringen komen naar boven:

'Toubab, ça va?'

Vette lach,
Vuile handjes,
Energie,
Liefdevol.

Ik wil weg, ik kan niet weg, nu niet. Nog niet.

Ik zit en het voelt alsof ik in een wervelwind zit. Af en toe voel ik letterlijk een wind om mijn oren waaien.
Het ruikt naar kauwgom, een kunstmatige lucht, en het is bijna alsof ik zelf kauwgom in mijn mond heb.

Dan stijgt er opeens een oude kroketlucht op. Een mengeling tussen een verse kroket en oud natgeworden karton.

Wat doe ik hier.

Waarom zit ik hier op een terrasje tussen alle drukte en beweging.

Ik kom niemand halen,
Ik kom niemand brengen.

Er valt opeens een stilte en diepe rust over me.

De geluiden, de geuren, de gedachten, verdwijnen.

Mijn lichaam verstilt. Mijn zintuigen doven langzaam uit.

Er valt één grote witte straal licht op me.

Dan vertrek ik voor een diepe reis in mijzelf.

